

Missie op Marathons

Hera van Willick begrijpt vaak niet wat ze ziet

Verplicht fietstochtjes maken met haar ouders, daar vond ze niets aan. Haar laatste 'tochtje' echter, eindigde pas in China. De levenslustige Hera van Willick vraagt tijdens haar volgende reis nota bene aandacht voor mensen die hun leven niet meer zien zitten. "Zelfs specialisten klappen dicht op dit onderwerp."

In haar linker fietstas zwerft een stapeltje brieven, bijeengehouden door een elastiek dat op knappen staat. Brieven, geschreven door familie en vrienden. Een deel van hen houdt het kort en wenst haar in enkele zinnen een behouden en plezierige reis toe. Anderen zijn er voor gaan zitten. Zoals haar moeder die in vier maanden tijd twaalf kantjes volschrijft. Ze begint nadat haar enige dochter Hera van Willick (30) heeft aangekondigd dat ze een stuk gaat fietsen. Van Tilburg tot ergens in China. De dag voor vertrek eindigt ze met de woorden. 'Dat je de weg mag gaan, die je goed doet... Dikke kus Mama.' De brief die ze koestert, is die van haar maatje Fokke, die zijn leven beëindigt op het spoor terwijl ze Kiev binnen fietst. De grappigste bijdrage is van Remco, die haar een raadsel stuurt waar ze dagenlang op zit te puzzelen. Tijdens haar reis herleest ze de brieven regelmatig. Nu is ze terug.

Typische dynamiek

We beginnen. Mijn openingsvraag, "vertel het maar", slaat ze losjes terug met haar backhand. "Wat wil je horen?" Dropshot: "Waarom denk je dat ik je voor een interview heb uitgenodigd en zelfs een fotograaf heb opgetrommeld?" Ontspannen kijkt ze me aan met haar blauwgroene ogen en zegt: "Misschien omdat ik als vrouw alleen fiets? Of dat ik, los van het fietsen, een eigen kijk op het leven heb?" Waar heb ik dat vaker gehoord? Maar vooruit, de structuur van het gesprek staat.

Hera komt uit een autoloos gezin. Fietstochtjes maken was zo ongeveer de enige smaak. "Ik had er een hekel aan, want het moest. Ik ben net zo lang achterop blijven zitten tot mijn knieën over de grond sleepten. Toen ik eindelijk alleen thuis mocht blijven, zwaaide ik mijn ouders uit totdat ze niet meer omkeken." Maar op haar negentiende gebeurt het. "Ik haalde de oude AGU-tassen van zolder, leende de Bridgestone van mijn moeder en was weg." Twee weken Duitsland. Vrijheid, zelf je weg kiezen, alleen zijn – een beetje wereldfietser kent de sensaties die inmiddels tot verrimpelde clichés zijn opgedroogd. Ze wilde meer, maar studies in de categorieën muziek en theater eisten dat zij op tijd terug was, om weer gezellig en binnen de normen mee te draaien in de wereld waaraan wij ons maar al te graag 24/7 conformeren.

Na anderhalve studie aan het conservatorium en de kleinkunstacademie wilde Hera langere tijd naar Zuidoost-Azië. "Ik was nog nooit buiten Europa geweest en wist niet beter dan dat je een verre reis met een rugzak maakt. Op een informatieavond van De Vakantiefietser leerde ik dat je met een fiets de hele wereld kunt doen. En ook

nog eens compleet onafhankelijk van wat dan ook." Omdat ze gedurende haar Aziëreis massa's backpackers ontmoette, werd de typische dynamiek van het fietsen – maximaal ongebonden en misschien nog wel meer zien – extra scherp.

Waan van de dag

Haar diploma is het harde bewijs dat zij zich de rest van haar leven zanger en actrice mag noemen. Echter, al in Azië heeft ze door dat de bergen van Nepal sterker trekken dan de finale van Idols. "Tijdens het taxiën, bij het vertrek uit Kathmandu begon ik onbedaarlijk te huilen. Ik wilde niet naar huis." Toch geeft ze zichzelf drie jaar de tijd om uit te vinden of ze een carrière als theatermaker ambieert. Voorlopig geen volle zalen voor Hera, want het werd fietsen. "Het voelde als een amputatie, maar dat was wat ik wou."

'Ik had een hekel aan fietstochtjes, want het moest'

Ze neemt een bijbaantje in een fietsenwinkel, maar tot haar grote verdriet mag ze alleen 'vrouwentaken' vervullen. Kleding en achtertassen verkopen met de halve Keukenhof erop geprint. "Wat had ik graag in de werkplaats gestaan." Wel scoort ze met hoge korting een Koga Signature. Als ik opmerk dat ik bij zo'n avontuurlijke vrouw niet zo'n doodsaaie fiets verwacht, antwoordt ze

soepeltjes: "Ik vind hem hartstikke leuk, ik noem hem Wilson. Hij is mijn vriendje." Wilson? Vriendje? Ik zeg dat dat voor mij het teken is mijn kladblok dicht te slaan en stel voor de rest van het artikel met beeld te vullen. Onverstoorbaar gaat ze door. "Ik zweer ook bij Ortliebs en die zijn evenmin je favoriet geloof ik. Maar hé, als wereldfietser ga je toch niet mutsen over het merk van je spullen? Dat vervreemdt mij zo van mijn huidige omgeving. Ik probeer me juist te onttrekken aan het overdreven belang van geld, erbij willen horen, achter de waan van de dag aanhollen. Wil je geloven dat ik me vaak misplaatst voel in deze maatschappij?" Hera illustreert haar verwarring met de designbank waarop we zitten. "Al die moeite, energie, geld en frustraties van de ontwerper, de stoffenmaker, de mannen in die aluminiumfabrieken... Wat mankeert er aan een boomstam?" Hera bedoelt het niet lollig, haar desoriëntatie is oprecht. Lange tijd kampte ze met hevige paniekaanvallen. De wereld – "ik begrijp vaak niet wat ik zie" – drukt vaak zwaar op haar.

Opportunistische randjes

Haar reis naar China start ze vanuit haar ouderlijk huis in de Schiphollaan in Tilburg. Kernachtig duidt ze de essentie van de 16.500 kilometers die ze bij elkaar sprokkelt. "Ik wilde ervaren hoe een Tilburger die de post rondbrengt, meter voor meter verandert in een Chinese rijstboer."

Om zo'n reis te kunnen volbrengen, moet je smart zijn, lijkt me. En die indruk maakt ze. Behalve dan dat ze haar prachtige gebit gestaag wegspoelt met cola. Ze verdedigt haar zwakte: "Bij 45 graden kan ik op een gegeven moment geen water meer zien." Maar hoe ze tijdens haar tocht naar China Warmshowers opnieuw uitvindt, dwingt me tot een diepe buiging. Dat ging zo. Reeds in Duitsland ontdekt ze hoe ze doelmatigheid en gerief tot een legering, met licht opportunistische randjes, kan laten vervloeien. Telkens als ze het dorp bereikt waar ze haar tent wil neerpotten, gaat ze op zoek naar iemand waarvan de gastvrijheid afspat. "Eerst sprak ik zo maar mensen aan, die de heg knipten of de hond uitlieten. Vrijwel altijd was het bij de eerste raak." Het gemak werkt verslavend en al gauw begint ze met oriëntatierondjes: terwijl de dorpingen nietsvermoedend hun auto wassen of de koeien melken, scant Hera de opties. Het plezier over haar eigen slimheid laat haar stralen. Ontelbare warme douches, diners en ontbijten zijn haar buit. Bijvangst zijn de gastheren en -dames, die – zonder het te beseffen – de transformatie van postbode tot rijstboer belichamen. "Ongelofelijk, wat de wereld allemaal niet aan ontbijt naar binnen schuift. Zo wisselend. Van appeltaart tot aardappels met rookworst en van verse rijstepap en melk direct van de koe tot dumplings gevuld met gehakt." Bij vertrek wordt de ontmoeting bezegeld met 'accepteer vriendschapsverzoek' en een sticker met een foto van de Hollandse Hera en haar webadres.

Ze is blij dat waar het gaat om gastvrijheid haar sekse een handje helpt. Verder zitten er alleen maar nadelen aan het vrouw-zijn. "Ik ben fysiek zwakker, kan nooit tegen een boom plassen, of en plein public van shirt wisselen. Nee, als ik de keuze had gehad, was ik voor een jongetje gegaan."

Vervelende kerels

Binnenkort vertrekt ze opnieuw. Dit keer zonder zoiets banaals als een einddoel of tijdslimiet, maar wel met een missie. "Tijdens mijn

reis wil ik aandacht vragen voor zelfdoding. Mijn motto is: zelfmoord, praat erover." Tuurlijk, waarom ook niet? Er zijn tenslotte al genoeg mensen die fietsen om het regenwoud of Great Barrier Reef te redden. Toch maar even doorvragen: heeft Hera iets met psychiatrische aandoeningen? "Haha, ik ben grootafnemer van psychologische hulp." En dan serieuzer: "Toen ik Fokke verloor, wist ik het zeker. Ik wil suicide uit de taboesfeer halen en de wereld uitleggen wat het is. Om de simpele reden dat je er misschien wel aspiranten mee redt als ze gehoord worden. Maar ook om het begrip bij de omgeving net iets groter te maken als het toch misgaat. Want de zorg schiet tekort, zelfs specialisten klappen erop dicht." Bij deze missie werkt ze samen met 113Online, een organisatie voor zelf-

moordpreventie die mensen helpt met een hulplijn. "Ik ga onderweg instanties bezoeken die zich met dit onderwerp bezighouden. Kijken hoe zij het doen. Verder zal ik het bij niet-professionals aankaarten, om een idee te krijgen hoe het leeft onder de bevolking." De reacties op haar plan, via haar blog, variëren. "Sommige mensen steunen mij onvoorwaardelijk. Anderen reageren met: 'Ik vind je blog te gek, maar wat je nu doet, begrijp ik niet.' Jammer, maar die laatste soort reacties bewijst dat ik goed zit. Wist je trouwens dat er vijf geslaagde zelfdodingen per dag zijn in Nederland? En 257 pogingen?" Hera kiest niet voor een vlak terrein, dat is me wel duidelijk. Maar de souplesse en vastberadenheid waarmee ze het onderwerp aansnijdt, verradt dat ze voor haar klim een passend verzet heeft gemonteerd. Vooruit, een belachelijke metafoor, maar ik weet even niks beters.

Dan de klassieke ben-je-niet-bang-vraag. "Best wel. Ik ben angstig aangelegd. Ik ben bang voor aanranding, verkrachting, beren, de hele riedel." Haar wapen is een spreuk die net zo effectief moet werken als een taser: Moed is niet de afwezigheid van angst, maar het besluit dat er iets belangrijkers is dan die angst. Voor het geval het effect van deze wijsheid hapert, heeft ze een busje pepperspray binnen handbereik. In vredesnaam, Hera, wat doe je als je de klos bent? Dan vertelt ze hoe ze werd klemgereden door twee jonge

'Als wereldfietser ga je toch niet mutsen over het merk van je spullen?'

kerels die seks kwamen halen. "Ik bleef rustig, ook al kwamen ze heel dichtbij en was er geen ontkomen aan. Als ik maar niet paniekte. Ik bedacht dat ze slechts hun kans waagden en het niet uit kwaadaardigheid deden. Door te herhalen dat ik ze niet kon helpen, gaven ze het op. Tja, als het psychopaten waren geweest, dan had dat niet gewerkt. Maar vervelende jongens zijn talrijker en die kan ik dus aan. De volgende keer zelfs nog beter. Neemt niet weg dat ik me kwetsbaar voelde en mijn hart in mijn keel bonsde." Terwijl alle opties in het jonge leven van Hera nog openstaan, kan ze wel exact aangeven wanneer ze stopt. "Wanneer ik iets tegenkom dat ik liever wil doen dan fietsen. Misschien een hutje bouwen op de prairie, de Amazone afpeddelen in een kajak, of me settelen met een man, hond en kind. Voorlopig slingert mijn weg over de topkaarten van IJsland, Alaska en Canada." Dank je wel Hera voor dit gesprek. Ik heb een verrassing voor je: ik heb een setje Schwalbe Marathons voor je geregeld, zodat ik de titel kan laten allitereren. En we gaan je uitzwaaien. Tot je niet meer omkijkt. 🚲

